

farnosť Vysoké Tatry

Ratolesť

ročník VI.

číslo 3.

september 2014

Cez Máriu k Ježišovi

Anka Kolesárová

Deň farnosti

Loreto

Misie

Editoriál

Malé dlhovlasé dievčatko skackalo oproti mne a veselo sa smialo.

„Veronika, tešíš sa do školy?“ spýtala som sa. „Áno, veľmi, budem mať novú pani učiteľku,“ odpovedala malá šibalka a odsackala ďalej. Zaujatá svojou hrou, s radosťou v tváričke berie nové ako samozrejmosť. Neuvedomuje si, čo je zmena a nebojí sa prijať ju. Život nám prináša stále niečo nové.

Zmeny, lúčenia, zvitania... To všetko sú cesty osudu, ktoré musíme akceptovať. Sú nám dané a je dobré, keď to berieme ako súčasť života. Prijatím nového si budujeme aj svoj vzťah k Bohu.

Isté zmeny sa udiali aj v našej farnosti odchodom pánov kaplánov.

Oni odišli a vzápätí sme privítali nových. Predstavujeme Vám ich v tomto čísle časopisu. Dočítate sa aj o podujatiach, ktoré sme prežili spoločne. Pripomenuli sme si dvanásť výročí posviacky nášho kostola. Predstavíme Vám ďalšie pútnické miesto a pripravili sme veľa zaujímavého čítania, ktoré Vás iste poteší.

Leto pominulo, naše deti čaká nový školský rok. Nás nové udalosti, životné cesty, pestrosť jesene, kratšie dni pred zimným obdobím. Všetky začiatky majú svoje pokračovania a všetky cesty majú svoj cieľ. Sú prekvapením z ešte nepoznaného.

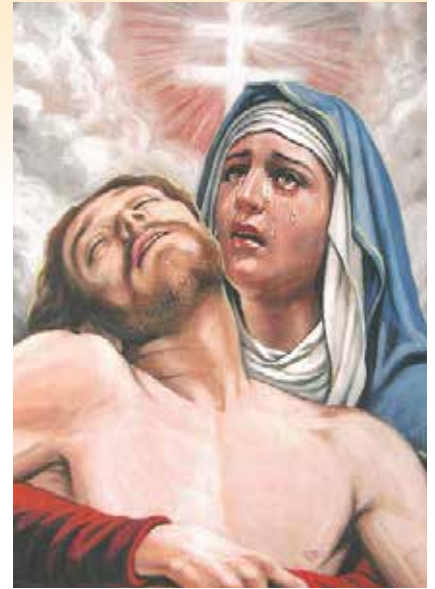
Každú zmenu v našom živote Pán Boh dopredu naplánoval. V Božom svete neexistujú náhody. Život kráča svojím naplánovaným tempom. Otvorte sa pre nové veci. Nebojte sa. Tešte sa zo života. Budte ako to malé dievčatko, ktoré sa teší na novú pani učiteľku a s úsmevom víta zmenu. Prajem Vám peknú jeseň, v srdci dni plné slnka a ak aj príde nejaká tá zmena, prijmite ju. Verte, že je súčasťou Božieho riadenia. Brat' veci tak, ako idú, je cestou k spokojnosti a veľakrát aj kľúčom k šťastiu.

Viera Novobilská

Sedembolestná

Cestou na Zbojnícku chatu vnímavé oko turistu postrehne jeden zaujímavý prírodný výtvor. Keď prejdete drevený mostík a začne sa vám otvárať dolina pred tretím stúpaním, pri pohľade na zem vás možno zaujme jedna väčšia, plochá skala. Je taká, ako mnohé iné, ale len niektorým ľuďom sa pri pohľade na ňu rozžiaria oči. V nej je vodou, vetrom a mrázom vytesaná podoba Madony. Niektorí sa pri nej pristavia, popozerajú, prežehnajú, pousmejú, poďakujú, poprosia. Niektorí ľudia prejdú bez zastavenia, pozerajú hore, alebo jednoducho ju nepostrehnú. Na to, aby ju človek zbadal, potrebuje zrak, všímavosť a trošku fantázie. Na to, aby ho očarila, potrebuje otvorenosť a čas. Ale na to, aby tento obraz zostal v jeho vnútri a primäl ho k vd'ake a chvále, potrebuje vieru. Tak ako Panna Mária, ktorá verila Bohu, aj keď nerozumela jeho konaniu. A dokázala veriť aj vtedy, keď všetky svetlá tohto sveta pohasli a nezostávalo nič, iba temnota, prázdno a strašná, strašná bolesť. Tá, ktorá bola bez hriechu, zažívala všetky dôsledky hriechu. A vo vzájomnom boji dobra a zla, v zápase lásky a nenávisťi, vtedy, keď sa zdalo, že láska definitívne prehrala, sa naplno prejavila sila slabých. Hlboká, ničím nepodložená dôvera, slepá viera v Boha, ktorý je Bohom živých a nie mŕtvych. Mária zostáva veriaca. Je sklúčená, ale veriaca. Už neraz vo svojom živote počula od svojho vlastného syna slová, ktoré nesmierne ranili, ktorým nerozumela. „Prečo ste ma hľadali? Nevedeli ste, že mám byť tam, kde ide o môjho Otca?“ Lk 2,49; na svadbe: „Čo mňa a teba do toho, žena.“ Jn 2,4; „Kto je moja matka a moji bratia?“ Rozhliadol sa po tých, čo sedeli okolo neho a

povedal: „Hľa, moja matka a moji bratia. Lebo kto plní Božiu vôľu, je môj brat i moja sestra, i matka.“ Mária stojí pri svojom synovi, ale zároveň vstupuje do jeho školy Božieho pôsobenia. Mária na základe prisľúbenia, zvestovania a zázračného počatia vie, že jej syn je Boží. Ale napriek tomu je aj jej. Je jeho matka. Práve preto je pre ňu ťažšie vzdáť sa nároku na seba a veriť jemu. Aj napriek smrti Syna veriť v život Boha. A ona verí. Pohľad na Madonu vytesanú prírodou v ležiacej skale v náručí tatranských končiarov môže byť veľmi povzbudivý. Boh vkročil do života tejto jednoduchej ženy, sprevádzal ju, chránil a niesol. Vzal ju po skončení jej životnej púte s telom i dušou do neba. Aj cez ňu máme nádej na spoločný osud. Tak ako Boh sa dotkol jej, môže sa dotknúť aj nás. Tak ako je naplnená v nekonečnej láske Boha, tak môžeme aj my. Cestou k tomu je ako Mária, hovoriť Bohu „áno“ aj vtedy, keď mu nebudeme rozumieť. A veriť mu aj vtedy, keď to nebude mať zmysel.

Róbert Tokár, farár

Sumár diania

- Svätá omša pri Zamkovského chate

Dňa 14. júna sme mohli vnímať blízkosť Boha pri slávení sv. omše pri Zamkovského chate. Svätú omšu na tomto nádhernom mieste celebroid kaplán Alexander Líška.

- Rozlúčka s pánom kaplánom Patrikom Tarajom

26. júna sme sa rozlúčili s pánom kaplánom Patrikom Tarajom, ktorý odišiel študovať do Ríma. Za jeho pôsobenie v našej farnosti mu ďakujeme a vyprosujeme Božie požehnanie.

- Deň farnosti

V nedeľu 29. júna sme slávili deň farnosti, ktorý bol venovaný rodine. Hlavným celebrantom odpustovej slávnosti bol dp. páter Pavol Uličný. Po svätej omši bol pre každého pripravený skvelý guláš a zábavný športový program. Viac na str. 4.

- Svätá omša pri Sliezskom dome

5. júla sa konala svätá omša pri Sliezskom dome. Po svätej omši pán farár Róbert Tokár posvätil obnovený kríž, ktorý je pamiatkou na návštevu Svätého otca Jána Pavla II. v roku 1995. Viac na str. 5.

- Rozlúčka s pánom kaplánom Alexandrom Líškom

Dňa 7. júla odslúžil svoju poslednú svätú omšu pán kaplán Alexander Líška. Za jeho štvorročné pôsobenie v našej farnosti mu ďakujeme a vyprosujeme hojnosť darov Ducha Svätého. Novým miestom jeho pôsobenia je farnosť Lučivná.

- Privítanie nových pánov kaplánov

8. júla sme v našej farnosti privítali dvoch nových pánov kap-

lánov- pána kaplána Františka Bebka, ktorého predošlé pôsobenie bolo vo farnosti Švošov a pána kaplána Jozefa Dobroviča, ktorý pôsobil v Oravskej Lesnej. Víťame ich v našej farnosti a vyprosujeme im hojné Božie požehnanie a veľa radosti. Viac na str. 6-7.

- Denný detský tábor

V dňoch 28. 7. - 1. 8. mal v našej farnosti premiéru prvý denný detský tábor. Deti počas týchto dní uvažovali nad darmi ako je zem, oheň, voda, vzduch a hodnoty. Pre deti bol pripravený bohatý duchovný i zábavný - športový program, za ktorý patrí vďaka všetkým animátorom.

- Farský denný tábor pre najmenších

V dňoch 4. - 8. 8. sa v našej farnosti konal denný tábor pre deti vo veku 3 - 7 rokov, ktorého hlavná myšlienka bola: „Nechajte deti prichádzať ku mne...“ Pre deti bol pripravený bohatý denný program, ktorý prežívali v sprievode animátorov. Tábor ukončila svätá omša, ktorá bola zároveň i vstupnou bránou duchovnej obnovy pred miasiami.

- Modlitba chvál

V nedeľu 10. augusta sme sa v kostole v Starom Smokovci modlili po svätej omši modlitbu chvál. Chvála je naša odpoveď na to, kým je Boh a aké veľké veci nám urobil. Je to odpoveď na Božiu veľkosť, dobrotu, lásku a dar spásy.

- Creightonský model

V nedeľu 10. augusta sa na fare v Novom Smokovci konala prezentácia a prednáška creightonského modelu, ktorý je vedecky štandardizovaný,

objektívny a spoľahlivý systém prirodzeného plánovania rodičovstva, rešpektujúci vzájomnú plodnosť ženy a muža. Jeho veľkou výhodou je aj medicínske uplatnenie (napr. liečba neplodnosti).

- Festival radosti

Od 14. - 18. augusta sa vo Vysokej nad Uhom konal 6. festival radosti. Téma tohto festivalu bola: „Tajomná reč tela- prvotná samota, jednota i nahota. Naši mladí spolu s kaplánom Františkom mali možnosť zúčastniť sa tohto festivalu, vypočuť si zaujímavé prednášky, rozoberať danú problematiku či skúsiť mnoho iných aktivít. Viac na str. 11.

- Odpustová slávnosť

Dňa 17. augusta sa v Tatranskej Lomnici v kostole Nanebovzatia Panny Márie konala odpustová svätá omša, ktorej hlavným celebrantom bol vdp. Juraj Drobný. Po slávnosti bolo pre všetkých veriacich pri kostole pripravené malé pohostenie, za ktoré sa chceme srdečne poďakovať. Viac na str. 10.

- Svätá omša na Téryho chate

Dňa 16. 8 sa konala sv. omša na Téryho chate. Hlavným celebrantom bol pán kaplán František Bebko.

- Misie v našej farnosti

Od 30. 8 - 7. 9. sa v našej farnosti konali ľudové misie. Tieto misie viedli pátri redemptoristi z Podolínca. Pri záverečnej omši v nedeľu 7. septembra bol požehnaný nový misijný kríž pri kostole v Novom Smokovci. Viac na str. 8-9.

Jozef Dobrovič, kaplán

Deň farnosti 2014

V nedeľu 29.6.2014, na sviatok patrónov našej farnosti sv. Petra a Pavla sme slávili už 2. „edíciu“ Dňa farnosti. Predchádzali mu dni príprav bohatého programu pre dušu i telo. Neviem ako vy, ale v onú nedeľu som už od rána cítil výnimočnosť tohto dňa pre našu drahú farnosť. A nebolo to iba vôňou „gulášu“ pred farou.

Farský deň sme začali slávnostnou odpustovou svätou omšou, ktorú celebroval páter Pavel

Uličný SVD, ktorý už sedemnásť rokov pôsobí v Charitnom domove v Dolnom Smokovci a patrí medzi vzácne osobnosti našej farnosti. Páter Uličný tiež všemožným spôsobom podporoval výstavbu nového farského chrámu sv. Petra a Pavla. Po sv. omši nasledovalo agapé pre všetkých. Mottom tohtoročného dňa farnosti bolo „Žiť v rodine s mamkou a ockom je úžasná vec“. Preto aj popoludňajší program bol zameraný na rodiny: športové súťaže pre rodiny na

lúke vedľa kostola, vystúpenie našich talentovaných detí, či adorácia, pri ktorej každá rodina dostala osobitné požehnanie s eucharistickým Ježišom. Mali sme tiež možnosť vypočuť si zaujímavú prednášku vdp. Róberta Neupauera v kostole: O snubnom význame tela. Vydarený deň zakončilo gospelové posedenie pri kávičke s výbornými hudobníkmi, ktorí pochádzajú alebo stále sú práve z našej farnosti: Dodo Dolinka, Miki Michelčík, Martin Michelčík a James Evans.

„Pán Boh, zaplat“ patrí každému, kto sa akýmkoľvek spôsobom pričínal o tento výnimočný a vydarený deň.

V tieto dni sme si pripomínali taktiež 71. výročie založenia farnosti Vysoké Tatry - stalo sa tak 1. júla 1943 spišským biskupom Jánom Vojtaššákom. Sme radi, že patrocínium nášho tatranského farského kostola prislúcha práve sv. Petrovi a Pavlovi a pridávame prosbu, ako sa spieva i v piesni k ich sviatku: „Povznáša sa náš vrúcny hlas: Orodajte za nás!“

Peter Dziak

Mám Vás rád

Týmito slovami sa s nami na svojej poslednej svätej omši lúčil pán kaplán Patrik Taraj. Po dvojročnom pôsobení v našej farnosti odišiel študovať do Ríma. O niekoľko dní nato sme sa lúčili aj s pánom kaplánom Alexandrom Líškom, ktorému po štyroch rokoch „kaplánčenia“ bola pridelená farnosť Lučivná. Príhovory oboch kaplánov boli dojímavé. Slová vďaky a vyznania sa z pocitov prežitých spoločne

s nami nás rozcítili. Pán farár Róbert Tokár sa im poďakoval za prácu, priateľstvo a oddanosť ich povolaniu. Povedal: „U Patrika si veľmi cením jeho zodpovednosť a u Alexandra mám rád jeho zmysel pre humor, ktorý vie vyťažiť ešte aj zo svojho priezviska - Líška.“ Kaplán Alexander nezostal nič dlžný svojej povesti a pánovi farárovi daroval krásnu plyšovú líšku. Atmosféra v kostole bola výborná. Slzy dojatia sa striedali

so smiechom a potleskom. Obaja kapláni nám až priveľmi prirástli k srdciam. Budú nám chýbať, ale rozlúčky a odchody jednoducho patria k životu. Zaželali sme obom na nových cestách ich putovania veľa šťastia, ochrannú ruku Pána Ježiša a lásku našej nebeskej Matky, o ktorej oni sami na svojich svätých omšiach tak krásne hovorili.

Viera Novobilská

Výročie posviacky kostola

Bolo to pred niekoľkými rokmi. Moja známa potrebovala niečo vybaviť s vtedajším pánom farárom Štefanom Mordelom. Šla som s ňou. Dozvedeli sme sa, že ho nájdeme na stavbe kostola. Predierali sme sa medzi trámami, drevom, kameňmi a stavebným náradím. Všade dookola bolo plno stavebného materiálu a robotníkov. Chodili sme po doskách a blúdili sme po veľkom stavenisku, ktoré vyzeralo ako veľký hlavolam. Nebolo možné sa tam vyznať. Oproti nám kráčal muž v gumených čizmách, v dlhom modrom plášti s doskami na ramenách. „To je on,“ hovorím, „naš pán farár.“ Znelo to čudne, ale bolo to tak. Svoj rozhovor uskutočnili na doskách v prievane a v zime priamo na stavenisku. Dodnes mám tento obraz pred očami. V dnešný deň výročia posviacky

tohto krásneho Božieho diela sedím v kostole a nechce sa mi veriť, že niekdajší hlavolam dlhých chodieb a neznáma sa zložil do takého diela. „Čo raz Pán Boh začne, na čom spočinie Jeho žehnajúca ruka, to dôjde v pravý čas naplnenia. Treba Bohu dôverovať aj v tých najťažších životných skúškach,“ povedal vo svojej kázni pán farár Róbert Tokár. A na tejto stavbe bolo problémov neúrekom. My veriaci sme šťastní a vďační za to, že sa môžeme stretávať na tomto mieste a prežívať spoločné stretnutia s Láskou. Lebo Boh je láska. A tu ju máme na dosah ruky. Vieme to a tešíme sa. Naš nádherný Boží chrám navštevujeme s radosťou, pokorou a nádejou, že tam nájdeme vzácny pokoj a pohladenie srdca, po ktorom túži každý z nás.

Viera Novobilská

Svätá omša pri Sliezskom dome

V sobotu 5. júla sa uskutočnila opäť jedna z „vysokotatranských svätých omší“ priamo v horách. Tento krát to bolo vo Velickej doline pri Sliezskom dome, a to práve na sviatok našich slovanských vierozvestcov svätých Cyrila a Metoda. Zišlo sa nás tam počtom možno nie veľká skupina, zato však pekne rôznorodá. Bolo sympatické, že túto cestu merali

i staršie „kolegyne“ z kostola, pre ktoré to už možno nie je také jednoduché ako pre nás, neskôr narodených.

Svätú omšu s nami slávil domáci pán farár Róbert Tokár, za asistencie nášho tatranského bohoslovca Samuela a čierneho vlčiaka Nera. Nero iba došperkoval nádhernú kulisu okolitej prírody.

Pod končiarom najvyššieho slovenského štítu sme d'akovali za dar viery a na príhovor svätých tohto dňa sme prosili o Božie požehnanie nielen pre seba a svojich drahých, ale i za celé Slovensko a ľudí v ňom žijúcich.

Tieto miesta sú už neodmysliteľne spojené s návštevou pápeža Jána Pavla II., ktorý tu zavítal na niekoľkohodinový pobyt ešte pred svojim odletom do Ríma po 2. pastoračnej návšteve na Slovensku - 3. júla 1995. Nedá mi preto nespomenúť, ako sa v tento deň lúčil podvečer na popradskom letisku:

„Svätí Cyril a Metod ukazujú vám a celej Cirkvi, ako priviesť národy ku Kristovi a ako hlásať dobrú zvesť spásy. Oni vám svojím životom hovoria, ako sa dá aj dnes kráčať cestou novej evanjelizácie a ako treba žiť, aby láska, ktorú hlásal Kristus, prekonala všetky možné prekážky a ťažkosti.“

Peter Dziak

Spoznávame nových kaplánov

Zmena je život, hovoria mnohí. A asi je to pravda. V našej farnosti sa udiali pomerne veľké zmeny: výmena obidvoch kaplánov naraz. Aj keď je to bežné, že sa vo farnostiach kapláni menia, predsa to vždy prekvapí. Aj nás. Rozlúčili sme sa s už bývalými kaplánmi Patrikom Tarajom a Alexandrom Líškom, ktorí dostali nové miesta pôsobenia. Trošku sme si posmútili, aj sličky sa objavili, lebo nám obaja veľmi prirástli k srdcu. Ale vďaka Bohu do našej farnosti 8. júla prišli noví kapláni, a to je dôvod na radosť. Tešíme sa, že ich máme. Aby sme ich lepšie spoznali, položila som im zopár otázok, na ktoré veľmi ochotne odpovedali.

• **Pán kaplán František Bebko, rodák z dedinky Hromoš:**

Vieme o Vás, že farnosť Vysoké Tatry nie je vaším prvým pôsobiskom. Môžete nám povedať, kedy ste sa stali kňazom a kde ste doteraz pôsobili?

Mojím prvým pôsobiskom bola fara Dolný Kubín od roku 2007, kedy som bol aj vysvätený za kňaza. V Dolnom Kubíne som bol štyri roky. Venoval som sa farnosti, nemocnici a cirkevnej škole. V roku 2011 som nastúpil do novej farnosti Liptovská Lužná, kde som bol iba rok. Od roku 2012 do 2014 som bol kaplánom vo Svošove, odkiaľ som prišiel sem do Vysokých Tatier.

• **Kde Vás zastihla a ako na Vás zapôsobila správa, že pôjdete ako kaplán do Vysokých Tatier?**

Táto správa bola prekvapujúca, ako každá zmena pre kňaza. Bol som v ten deň v škole na hodine náboženstva a cez prestávku som dostal telefonát od svojho farára Petra, ktorý mi oznámil, že ma otec biskup prekladá. Moja prvá otázka bola, či vie, že kde. On mi povedal: „Hádaj!“ Ďalšia moja otázka bola: „Dedina, či mesto?“ On nato: „Kráľovské mesto a veľmi nádherné!“ Mój typ boli Spišské Vlachy a napadli mi tiež Vysoké Tatry. On mi odpovedal: „Áno, sú to Vysoké Tatry.“ Po skončení telefonátu kolegovia v zborovni čakali čo poviem, keď počuli, že som povedal dve mestá. Otázka od kolegov znela: Čo? No ja som sa smial, neviem, či od radosti alebo od prekvapenia, ale od prvej chvíle som farnosť Vysoké Tatry prijal ako poslanie slúžiť tým, ktorí sú nám zverení.

• **Za tú krátku dobu, čo ste v tejto farnosti, ste už iste zistili, že farnosť Vysoké Tatry je rozlohou veľká a roboty tu bude ako na kostole...**

Hneď na druhý deň po našom

príchode do Tatier nás obidvoch kaplánov vzal pán farár na exkurziu farnosti a obhliadku chrámov. Zistil som, že Vysoké Tatry sú úplne iná farnosť, v akej som doteraz bol. V ten prvý deň som veru nevedel či som na Vyšných Hágoch, či v Tatranskej Lomnici... (smiech). Uvedomujem si, že aj napriek tejto vzdialenosti ľudia potrebujú kňaza.

• **Z toho vyplýva, že Vysoké Tatry ste doteraz veľmi nepoznali...**

Nepoznal som ich tak, ako teraz za ten krátky čas, a to kvôli tomu, že vo Vysokých Tatrách som bol iba raz, a to na túre... (smiech). Túra dopadla tak, že cieľ našej túry sme nezdolali (Veľké Hincovo pleso), lebo nás chytil dážď a veľmi sme zmokli. Bolo to asi v treťom ročníku na teológii.

• **Môžete nám prezradiť niečo o Vašich záľubách, či športujete, alebo máte blízko k hudbe, čo máte rád, napríklad či Vás budeme môcť pozvať na kávu, koláčik alebo radšej na pohár vína?**

Medzi moje záľuby patrí futbal, ktorý som hrával aktívne v každej farnosti, kde sme mali svoje tímy a hrávali sme medzi príbuznými farnosťami. Okrem futbalu si veľmi rád zalyžujem, zahrám hokej a rád si sadnem na bicykel. Ak by sa niekto chcel pridať, budem veľmi rád. Chcem byť aj naďalej otvoreným kňazom pre Boha a ľudí, a preto sa rád stretnem s každým človekom, ktorý ma osloví, pozve alebo stretne. Takže nepohrdnem ani kávou, koláčom, či posedením pri čaji.

• **Ste tu ešte veľmi krátko. Myslíte si, že to tu s nami Tatrancami nejako vydržíte?**

Každá farnosť je iná, v každej farnosti sú ľudia smutní i veselí, veriaci, či pochybujúci, ale všetci chcú poznať Lásku, lebo práve ona nás dokáže meniť. Či s vami vydržím? To je otázka pre mňa, ale aj pre vás, či vy vydržíte so mnou (úsmev). Je to o vzájomnej láske, tolerancii, pochopení, ale aj o otvorenosti. Tak ako Tatry sú otvorené pre všetkých turistov, ktorí tu prichádzajú (aj po prvýkrát, tak ako ja), preto chcem byť aj ja otvorený pre každého z tejto farnosti, ale aj pre turistov.

• **Ešte nejaké slovíčko na záver?**

Mojím cieľom, aj keď som ešte na začiatku, je jednota a budovanie spoločenstva. Toto všetko dosiahneme spoločným úsilím.

• **Pán kaplán Jozef Dobrovič, rodák z Klčova**

• **Vaše priezvisko je pre našich farníkov známe, mali sme tu pána kaplána s takýmto menom. Poznate sa, ste s ním v príbuzenskom vzťahu? Dokonca mám dojem, že sa aj trochu podobáte... čierne vlnité vlasy...**

Áno, pána kaplána, teraz už pána farára Petra Dobroviča veľmi dobre poznám, avšak v príbuzenskom vzťahu veľmi nie sme. Totiž korene našich starých rodičov siahajú až do dávnej minulosti. Podobnosť je tu naozaj asi len po prastarých rodičoch.

• **Koľko rokov ste už kňazom a kde ste doteraz pôsobili?**

Za kňaza som bol vysvätený v roku 2010. Moja prvá kaplána bola vo farnosti Poprad, tam som pôsobil dva roky. Ďalším mojím pôsobiskom bola farnosť Oravská Lesná, kde som bol tiež dva roky. A od 8. júla 2014 som bol menovaný otcou biskupom do farnosti Vysoké Tatry.

• **Tešili ste sa do tejto farnosti, alebo Vás správa, že máte ísť do Vysokých Tatier ako kaplán zaskočila?**

Správu, že mám ísť do farnosti Vysoké Tatry, som sa dozvedel na diakonskej vysviacke od otca biskupa. A ako každý kaplán, myslím si, aj ja som bol prekvapený. Ale to prekvapenie bolo veľmi milé a príjemné, keďže som už na Spiši pôsobil, a to v neďalekom Poprade, takže Poprad a jeho okolie, a zvlášť Vysoké Tatry, dobre poznám. Možno si ma niektorí farníci aj pamätajú, keď som tu v kostole v Novom Smokovci zastupoval.

• **Prezradíte nám čosi o sebe, aké máte záľuby, čo máte rád, napríklad, Vaše obľúbené jedlo?**

Medzi moje záľuby patrí šport, zvlášť hokej, futbal a volejbal. Vo voľnom čase si rád zahrám biliard, stolný futbal a „ping pong“ (úsmev).

• **Znamená to, že si s pánom kaplánom Františkom môžete spolu veselo zašportovať a zasúťažiť? A v Tatranskej Lomnici hrávame volejbal, môžeme s Vami počítať?**

Áno, určite veľmi rád si s pánom kaplánom zašportujem, ba už sme si spolu stihli zahrat' biliard i stolný tenis. A veľmi rád si zahrám volejbal aj s Lomničanmi, ak ma pozvú.

• **Za Lomničanov Vás pozývajú už teraz a už sa veľmi tešíme. A ešte nejaké Vaše hobby?**

Rád si vypočujem dobrú hudbu, zvlášť ľudovky, tých mám celú kopolu (úsmev), prečítam si dobrú knihu a tiež si rád zájdem do prírody. Z jedla mám najradšej „rizky“ a klobásky... (smiech). Som milovníkom dobrého jedla a pitia.

• **Na mňa pôsobíte ako „veselá kopa“.**

Odhadli ste ma veľmi dobre, lebo taký aj som, mám rád humor a veselých ľudí. Som veľký optimista.

• **S Vami by človek rozprával aj do polnoci (smiech) a vôbec by sa nenudil, ale už len jednu otázku. Čo by ste nám povedali na záver?**

Čo na záver? Veľmi sa teším na pôsobenie v našej farnosti. Ďakujem už teraz za srdečné privítanie i prijatie zo strany pána farára i veriacich. Dúfam, že zažijeme spolu veľa príjemných duchovných i radostných chvíľ.

Za rozhovor ďakuje Monika Macuráková

Misie v našej farnosti

Ľudové misie boli veriacimi tatranskej farnosti dlho očakávané. No boli iné povinnosti, a tak sa zámer odkladal. Ale túžba ostávala, vedeli sme, že Božie chrámy máme vytvárať predovšetkým vo svojich srdciach. Aby sme sa stávali lepšími. Cesta k tomu nie je jednoduchá, každý z nás občas zabľúdi či zakopne a potom môže mať problém, ako sa na tú správnu cestu vrátiť.

Cirkev sa za dve tisícročia stala spoľahlivým sprievodcom človeka po tomto svete, vytvorila mnoho „značiek“, mnoho pomôcok ako hľadať a nachádzať pravú cestu životom. Ľudové misie sú takouto pomôckou, sú duchovnými cvičeniami pre celú farnosť. Nie každý totiž môže odísť do ticha exercičného domu pre obnovenie svojho vzťahu s Bohom, a ani doma, v „kolotoči“ každodenných povinností a starostí to niekedy nebýva ľahké. S ľudovými misiami tak vlastne Boh prichádza k nám.

Misie sa v našej farnosti začali v sobotu 30. augusta 2014 a ukončené boli v nedeľu 7. septembra slávnostným posvätením misijného kríža. Počas celého týždňa sme počúvali misijné kázne na rôzne témy (podrobnejšie na internetovej stránke farnosti). K tomu diskusie, stretnutia s deťmi a mládežou, katechézy pre ženy i pre mužov a ďalšie sprievodné podujatia. A veľa možností pre duchovné rozhovory, pre dôkladnú spoveď, a teda i pre prehodnotenie svojho doterajšieho života. Boli to dni sviatočné, kedy sme všetko vnímali akosi inak, kedy sme boli otvorenejší pre duchovné veci.

Mne priniesli misie radosť a povzbudenie, i prehĺbenie viery. Bol som svedkom otvorenosti srdc veriacich pre Krista, ich túžbe po nádeji, ktorú nám prináša. Zdalo sa mi, že sme odchádzali z misijných podujatí s úsmevom, s radosťou a pokojom v srdci.

Sv. Ján Pavol II napísal slová, ktoré dobre vyjadrujú, o čom naše misie boli: “Neboj sa! Evanjelium nie je proti tebe, ale stojí na tvojej strane... Dôveruj! V evanjeliu, ktorým je Ježiš, nájdeš pevnú a trvalú nádej, po akej túžiš. Je to nádej založená na Kristovom víťazstve nad hriechom a nad smrťou. On chcel, aby toto víťazstvo patrilo aj tebe, aby slúžilo na tvoju spásu a na tvoju radosť. Buď si istý! Evanjelium nádeje nemôže sklamať...”

Ďakujeme redemptoristom pod vedením pátra Michala Zamkovského CSsR, že sa po celý týždeň obetavo venovali veriacim našej farnosti i návštevníkom Vysokých Tatier, že nám pomáhali pri tak potrebnej „terapii“ pre dušu.

Pavol Stano

foto: Peter Šimko

Čo pre vás znamenali ľudové misie v našej farnosti?

• Katarína Strachanová, Dolný Smokovec

Misie obohatili moj duchovný život, cítila som zomknutosť nášho tatranského spoločenstva. Viem, že z misií môžem čerpať pri svojich duchovných rozjímaniach. Ďakujem všetkým, ktorí sa pričínili o misie v tatranskej farnosti.

• Albín Potočný, Kežmarok

Čo mi dali misie? Radosť, nádej, cítim ako ma Boh miluje. V mojom vyššom veku mi pomohli nebáť sa smrti. Zažil som mnoho pekných večerov v spoločenstve kresťanov, pri slávení svätej omše, spievaní, premietaní filmov a chválení Boha. Prehlbili v nás vieru a lásku k Ježišovi, viedli nás k zamysleniu sa nad životom, jeho pravými hodnotami.

• Elena Dolinková, Nový Smokovec

Som vd'ačná a dojatá! Tak často stojím pri Prameni, ale ostávam smädná. Teraz sám Boh prišiel a podáva nám vodu života. Je úžasné piť z kalicha Jeho Lásky, prijímať odpustenie a zažívať silu Jeho Otcovského objatia. Nech je Ježiš oslávený za nový život farnosti.

• Katarína, Dolný Smokovec

Misie mi dali posilnenie vo viere a silu pokračovať na tej ceste, kde som bližšie k Bohu. A hlavne silu milovať s radosťou Boha a blížnych. Aj keď niekedy sú ťažké chvíle v živote, v rodine, treba ich brať s radosťou. Aj keď to nie je ľahké. Ale s Bohom to je ľahšie, ja to beriem ako očistu duše tu na svojej pozemskej ceste, a za každý kríž by som mala ďakovať, pokiaľ tu žijem. Tým môžem pomôcť sebe aj blížnym, i dušiam v očistci. Srdečná vďaka redemptoristom za ich námahu v Tatrách, Pán Boh im zaplať.

• Anna Rajtarová, Tatranská Lomnica

Je to prínos pre dušu. Je to také upokojenie, také stíšenie, ktoré veľakrát pri zhone nedostávame. Potrebovala som to. Napríklad pri spovedi, bolo to čosi iné ako bežná spoveď, bol to rozhovor a pohladenie v tom, čo nás trápi, dodanie sily a nájdenie pokoja pre dušu.

• Viera Zámečníková, Tatranská Lomnica

Duchovné naplnenie a posilnenie vo viere v Boha. Misie pre mňa znamenajú silné spojenie s našim Pánom v eucharistii.

• Anna Figurová, Tatranská Lomnica

Veľmi veľa. Cítim, že misie utužujú naše spoločenstvo a vieru v Boha.

• Marta Kukurová, Tatranská Lomnica

Mňa veľmi obohatili. Dali mi silu, aj keď nie som zdravá. Zúčastnila som sa všetkých stretnutí. Ďakujem Pánovi, lebo on dáva cítiť Jeho lásku aj prostredníctvom kázni misionárov.

• Osobné svedectvo – Zázrak Božej milosti.

Pred niekoľkými rokmi som si chcela vykonať generálnu spoveď. Spoveď celého svojho života.

Začala som spoveď, ale kňaz, ktorý ma vtedy spovedal, zo mňa vycítil akúsi nervozitu. Povedal, že to nie je dobré. Aby som sa teraz nespovedala, aby som sa najprv modlila za milosť dobrej spovede.

Odvtedy prešlo takmer 10 rokov. Čas misií v našej farnosti - čas zvláštnych a veľkých milostí. O každej téme by sa dalo hovoriť aj celé hodiny ako slová misionárov prenikajú hlboko do duše.

V stredu bola téma: "Smrť - posledný súd". Pri odchode z kostola som si všimla jednu pani, ktorá veľmi bolestne plakala.

V aute cestou domov som si povedala: "Pri pohľade na bolesť a trápenie iných ľudí mám pocit, že môj život je celkom fajný".

V noci som však nemohla spať. V hlave sa mi premietal celý môj "fajný" život. Ráno som bola rozhodnutá a v podstate pripravená si urobiť generálnu spoveď.

Kňaz, ktorý ma spovedal, ma nepoznal. Začala som skladať mozaiku svojho života. Z hriechov. Smutná, veľmi smutná mozaika. Po celý čas bol ticho. Len počúval. Hriech za hriechom. Suchá, neprikrášľovaná pravda o ľudských pádoch a biedach.

Nakoniec povedal: "Váš život, to je jedna katastrofa. Ani sa neodvažujem povedať tu na tomto mieste, ako a kde ste mohli skončiť, keby Vás Pán Boh nedržal svojou rukou. Ja to vnímam tak, že Vás až takmer zázračným spôsobom po celý život viedol a zvláštnym spôsobom chránil. Napriek všetkým tým pádom. Vy ste zázrak Božej milosti. Skutočný zázrak, že ste teraz tu."

Je dobré občas sa zastaviť a zamyslieť sa, či náš možno "fajný" život je fajný aj z Božej perspektívy.

Misie - čas mimoriadných milostí. Pán Boh bol tak blízko. Prechádzal okolo so svojimi darmi, milosťou, láskou, dobrotou, odpustením, milosrdenstvom.

Som rada, že neprešiel pomimo mňa bez toho, aby som si ho všimla. Stretli sme sa. A ja som mohla jasne počuť: "Odpúšťajú sa Ti všetky hriechy, úplne všetky hriechy Tvojho života až do tejto chvíle."

Pane, ďakujem Ti za Tvoju lásku a milosrdenstvo. Ďakujem Ti Pane aj za Tvojich verných služobníkov, ktorí nám Tvoju milosť sprostredkujú. Vlož im prosím do srdca veľkú radosť z tejto služby, že môžu byť pri tom, keď konáš zázraky.

Netradičné putovanie

Keď počujeme slovo putovanie, v myslí mnohých z nás sa vynoria rôzne pútnické miesta. Väčšinou putujeme radi. Tešíme sa na milú spoločnosť, navzájom sa chceme

posilniť vo viere, uctiť si svätých. Vždy je o čo prosiť a ešte viac za čo ďakovať. No hlavne sa túžime stretnúť s Bohom.

V našej farnosti v roku Sedembolestnej Panny Márie nám to všetko ponúka Panna Mária. Neputujeme len my, ale do našich rodín putuje sama Panna Mária prostredníctvom svojho obrazu. Je to obraz, na ktorom je Mária zobrazená ako bolestná matka s mŕtvym Synom v náručí. Každú nedeľu postupne v našich kostoloch po sv. omši prevezme od kňaza putovný obraz zástupca jednej rodiny. Tí „milovaní učenici“, ktorí si ju vzali k sebe, do svojich domovov, uvažujú celý týždeň, každý deň o jednej bolesti Panny Márie. Spoločne, neraz aj so susedmi a priateľmi sa modlia, spievajú mariánske piesne a cítia blízkosť a ochranu nebeskej Mamy. Ďalšiu nedeľu obraz v kostole odovzdajú kňazovi pre novú rodinu.

Čo nám dala a dáva Panna Mária?

To najväčšie, keď povedala Bohu ÁNO a stala sa jeho matkou - matkou bolestnou. Pod krížom svojho Syna stáva sa aj našou matkou. Svojim životom nás učí, ako prijímať a niesť kríž spolu s jej Synom. A nielen to. Mária sa teší ako každá mama, keď sa všetky jej deti majú radi, stretávajú sa a pomáhajú si. Nikto z ľudí nemiloval Ježiša Krista väčšou láskou ako jeho matka. Od nej sa môžeme najlepšie naučiť, ako milovať jej Syna a ako milovať Boha v každom jednom človeku. Vtedy budeme naozaj šťastní a náš život bude mať zmysel.

Ďakujeme ti, Pane Ježišu, že si svoju matku urobil aj našou! A tebe, Matka Lásky, ďakujeme, že nás učíš láske a že môžeme s tebou putovať do neba!

A.S.

foto Marián Macurák

Odpustová slávnosť v Tatranskej Lomnici

Sviatok Nanebovzatia Panny Márie slávime každý rok 15. augusta. Mnohé kostoly sú zasvätené tomuto peknému mariánskemu sviatku. Aj náš kostolík v Tatranskej Lomnici. Odpustovú slávnosť sme slávili v nedeľu 17. augusta. V tento deň bol kostol vyzdobený nádhernými kyticami kvetov. Naším „odpustovým“ hosťom bol duchovný otec Juraj Drobný, ktorého mnohí poznajú ako zakladateľa festivalu Verím Pane a tiež ako dôležitú osobnosť, ktorá dlhé roky pracuje v televízii LUX. Hovorí o sebe, že je ODF (obyčajný dedinský farár), ktorý sa nedopatrením dostal k práci v médiách.

Vo svojej homílii nás zaviedol

do Efezu a priblížil nám roky, ktoré Panna Mária prežila v tomto meste pod ochranou apoštola Jána. Veľmi zanietene nám rozprával, ako sa máme tešiť a radosť, že ako Panna Mária, tak aj my sa raz dostaneme s dušou a telom do našej nebeskej vlasti.

Po skončení slávnostnej svätej omše nasledovalo pred kostolom malé sladké pohostenie pre všetkých prítomných, ktoré pripravili šikovné ruky žien z Tatranskej Lomnice. Úprimné poďakovania najmä od prekvapených hostí aj turistov, ktorí sa veľmi radi ponúkli napečenými dobrotami, svedčili o tom, že to bol veľmi dobrý nápad. Chutilo všetkým, lebo koláčiky sa miňali veľkou rýchlosťou. A tak sme

cítili veľkú radosť aj my domáci, že sme mohli urobiť radosť aj iným.

Monika Macuráková

Festival radosti

V polovici augusta sa i z našej farnosti vybrala skupinka mladých na čele s pánom kaplánom Františkom na „ďaleký východ“ - do Pavloviec nad Uhom na 6. festival radosti. Čo to vlastne Festival radosti je? Stretnutie mladých vo veku od 15 rokov, ktoré sa koná v miestach, kde žila Anka Kolesárová, mladá mučeníčka čistoty. Cieľom je formovať mladých k základným ľudským hodnotám. Mladí majú možnosť zažiť spoločenstvo v malých skupinkách, spoznať nových priateľov z rôznych častí Slovenska. Súčasťou programu sú divadelné a tanečné predstavenia, koncerty, rôzne zaujímavé workshopy, chvály, svedectvá. Samozrejmosťou sú sv. omše, možnosť sviatosti zmierenia, služba ucha, modlitba príhovoru či adorácia. Nechýba zábava, smiech, tanec či futbal a radosť, ktorú má človek čistého srdca.

Nosnou témou tohtoročného festivalu bola „Tajomná reč tela - prvotná samota, jednota, nahota“. Vdp. Róbert Neupauer objasňoval veci z diela Jána Pavla II. - Teológia tela:

„Telo hovorí rečou Neko-nečného. Pochopil si, o čo ide? Objavil si to tajomné vo svojom tele, či v tele toho druhého? Možno sa nám zdá jednoduché napĺňať potreby tela a spoznávať jeho určenie. Vonkajší pohľad nás môže veľmi pomýliť. Žiadostivosť - lacný zisk odvádza od podstaty a prináša sklamanie, neveru sebe aj iným. Keď vstúpime s bážňou takí, akí sme, pred Stvoriteľa, môžeme pociťovať jeho odpoveď. Každý kúsok nášho tela je zasiahnutý Božou láskou a zasluhuje si úctu. Učme sa čítať - v modlitbe objavovať tajomnú reč tela.“

Spoločne sa modlime, aby sme vedeli žiť pravé hodnoty, a tak vytvárali zdravé vzťahy založené na úcte, dôvere a láske.

Pripájame niektoré postrehy našich účastníkov:

„Spoznal som super mladých ľudí, s ktorými som sa veľmi dobre cítil a bolo mi s nimi super. Teším sa, že som tu bol, a ďakujem Ježišovi, že ma tu priviedol. Odpovede na svoje otázky som našiel práve v Pavlovciach nad Uhom. Ďakujem veľmi pekne nášmu pánovi

kaplánovi Františkovi, že tam s nami bol - ďakujem, bolo super. Vďaka Ti, Ježišu!“

„Jedna z najlepších skúseností a som rada za všetkých ľudí, ktorých som spoznala, dali mi hoci len za krátky čas iný pohľad. Ukázali mi, ako fungovať medzi ľuďmi, ktorí nie sú kresťania tak, aby som sa neskrývala za to, v čo verím. Najsilnejší moment? Lúčenie...“

„Veľmi silným zážitkom bola pre mňa krížová cesta: to, ako sme na jednotlivých zastaveniach krížovej cesty pribíjali na veľký drevený kríž biele papieriky so svojimi zraneniami, hriechmi či vecami, ktoré nás trápia, až bol napokon celý kríž posiaty stovkami klincov a bielych papierikov. Ten zvuk pribíjania klincami v ten letný večer až mrazil - akoby sme pribíjali samotného Krista. Kríž potom kňazi priniesli na sv. omšu a pred jej začiatkom všetky tieto odkazy poodtrhali a spálili pred oltárom, a tak ich ponúkli Bohu, aby ich On sám spálil vo svojej láske a premenil.“

Peter Dziak

Anka Kolesárová

žena veľkého života, ktorá si zachovala telesnú čistotu

My ľudia zvykneme obdivovať veľkých svätcov a hrdinských mučeníkov, ktorí pre zachovanie svojej viery podstúpili bolestivé mučenie a smrť, no napriek tomu sa nezriekli svojho náboženského presvedčenia. Obdivujeme ich hrdinské činy a lásku ku Kristovi. Cirkev nám ukazuje, že medzi mučeníkmi boli aj jednoduchí ľudia, ktorí skromne vyznávali kresťanské hodnoty, ktoré zdedili po svojich predkoch, a volili radšej smrť ako hriech.

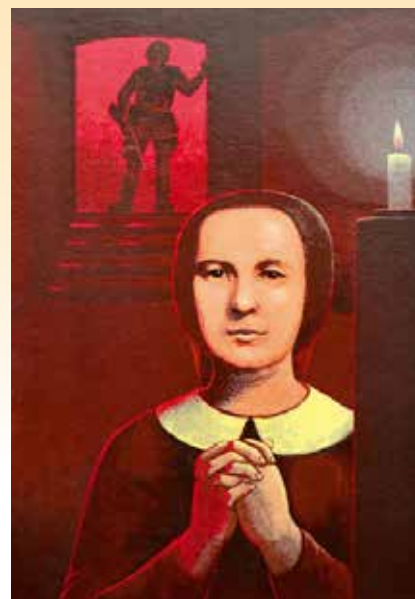
Jednou z takýchto jednoduchých mučeníčiek bola aj Anna Kolesárová. Narodila sa 14. júla 1928 vo Vysokej nad Uhom na východnom Slovensku ako dcéra rímskokatolíckych rodičov Jána a Anny. Sviatosť krstu prijala hneď na druhý deň. Keď mala 10 rokov, zomrela jej mama. Sama potom prevzala povinnosti matky a starala sa o domácnosť, v ktorej žil jej otec aj starší brat Michal.

Pre nezičlivé životné podmienky nemohla ukončiť ani základné školské vzdelanie, no žila príkladným kresťanským a mravným životom. Jej život bol násilne ukončený v 16-tom roku života, a v tom období už bola silnou a zrelou osobnosťou. Bola príkladom pre všetkých v tom, ako je potrebné žiť v duchovnom napredovaní. Keď sa koncom druhej svetovej vojny blížil front, ľudia v dedine sa skrývali po pivniciach. Anna sa v tej dobe obliekala do čiernych šiat po matke, aby pôsobila dojmom dospeléj ženy a uchránila si tak svoju čistotu. Aj toto významným spôsobom svedčí o jej bezúhonnosti. Keď sa do dediny dostala sovietska armáda, jeden opitý ruský vojak pri prehliadke domu nazrel do úkrytu. Ján Kolesár povedal dcére: „Haňka, daj mu niečo zajesť, iste je hladný.“ Anna poslúchla otca a vyšla hore do kuchyne. Po chvíli však vojak začal

Anku obťažovať. Pohrozil jej, že ak sa mu nepoddá, zastrejí ju. Ona kategoricky odmietla a zdesene sa mu vytrhla z rúk. Utekla späť do pivnice, no vojak ju nasledoval a s namiereným automatom povedal: „Rozlúč sa s otcom!“ Posledné slová dievčaťa boli: „Otec, zbohom! Ježiš, Mária, Jozef!“ Vtom zazneli dva výstrely zo zbrane vojaka a dievčina vydýchla naposledy. Písal sa 22. november roku 1944. Pre vojnové pomery bola Anna pochovaná najprv potajomky na druhý deň v noci bez kňaza. Oficiálny pohreb sa konal až po niekoľkých dňoch, 29. novembra. Pohrebné obrady vykonal Anton Lukáč. V matrike zomrelých v poznámke sa nachádzajú napísané slová: „Hostia sanctae castitatis“ (Obeta svätej čistoty). Tieto slová napísal Anton Lukáč. Ten istý kňaz do krstnej matriky do poznámky označil vetu: „Zavraždená vojakom z Ruska kvôli čistote.“

V tomto čine vidíme, že: „Násilie plodí násilie.“ Jej príklad nám pripomína, že realizácia človeka nespočíva v podvoľovaní sa rozkošiam, ale v tom, že žije v láske a vo vedomí zodpovednosti. Kladieme si otázku: musela zomrieť? Nikto z ľudí nedal človekovi život, a preto mu ho nikto nemôže vziať, ba ani on sám sebe. Keďže život aj dôstojnosť nám dal Boh, sme povinní zachovať jedno aj druhé. To, čo vykonala Anna Kolesárová, je heroický skutok hoden obdivu. Nie každý človek by dokázal niečo také - zomrieť pre čistotu.

Podľa zápisu vo farskej kronike stotočnú dievčinu pri tomto odvážnom čine posilňoval eucharistický Kristus, lebo krátko predtým pristúpila k svätej spovedi a svätému prijímaniu. Jej vražda nebola nikdy potrestaná. Politické pomery pred rokom 1989 nedovoľovali verejne sa zaoberať procesom blahorečenia mučienice.

Po páde bývalého režimu sa kauzy ujal košický arcibiskup Mons. Alojz Tkáč. Po ňom prevzal iniciatívu kňaz vdp. Pavol Hudák, ktorý usporiadal prvú púť radosti do Vysokej nad Uhom. Konala sa 1. a 2. mája 1999. Od toho času nielen mladí, ale aj starší putujú k hrobu zavraždeného dievčaťa, aby oslovení jej príkladom bojovali o zachovanie čistoty svojho srdca. Pre ľudí všetkých generácií sa stáva vzorom životný príklad mladej mučienice: Radšej smrť ako hriech. 20. apríla 2004 prostredníctvom Apoštolskej nunciatúry bola napísaná žiadosť na Kongregáciu pre kauzy svätých. V júli 2004 Kongregácia pre kauzy svätých navrhla viesť kauzu tak, že Božia služobnica Anna Kolesárová bude predstavená ako vzor panny, ktorá verne a bohabojne viedla svoj kresťanský život a korunovala ho obetou svojho života Bohu. Natíska sa otázka: bude mať aj východné Slovensko našu Máriu Goretti? To vie len Pán. My môžeme len dúfať a modliť sa za kladné vybavenie kauzy blahorečenia Anny Kolesárovej.

František Bebko, kaplán

Zázrak v Šaštíne

Prvý zázrak v Šaštíne patril záchrane manželstva a rodiny. Odvtedy prešlo 450 rokov a zázraky sa na tomto milostivom mieste dejú stále. I tie fyzické, no najmä duchovné, keď je uzdravená duša, alebo sa zmení človek.

Pripomeňme si, čo sa pred 450 rokmi stalo v Šaštíne:

Uprostred zabíjania a lúpež-

nestávalo. Urážku však prijala a odpustila. Dobre poznala svojho manžela. Mal panovačnú povahu a neznášal protirečenie. Rýchle v ňom splanul hnev a tvrdo presadzoval svoj názor. Trápila ju však neistota, čo bude nasledovať doma a aké to bude mať následky pre ich ďalší rodinný život. Zmocnila sa jej úzkosť a smútok. Bola

na povel zmäkol, chcel odčiniť krivdu a vrátiť svojej manželke pred služobníctvom česť. Nevrátil sa pre ňu síce osobne, no čiastočne to napravil tým, že jej šiel naproti k bráne kaštieľa. Tu ju privítal, pomohol jej vystúpiť z koča, poprosil ju o odpustenie a s úctou ju viedol do domu. Jeho predchádzajúca zlosť sa zmenila na jemnosť a lásku. Sľúbil Angele, že čosi podobné sa už nezapakuje. A naozaj, odvtedy v rodine zavládol pokoj a láska.

Angela sa manželovi zdôverila so svojim sľubom. Nevytýkal jej to, naopak nástojil, aby ho čím skôr splnila. Deň sa pre nich skončil tak, ako odporúčal prvým kresťanom svätý Pavol: Slnko nech nezapadá nad vašim hnevom.

Po nečakanom zmiernení začali manželka Coborovci plniť sľub. Na panstve vyhľadali tvrdé odolné hruškové drevo, vyhľadali neznámeho ľudového rezbára, ktorý zhotovil sochu Sedembolestnej Panny Márie v náručí s mŕtvym Synom. Sochu umiestnili na stĺp vedľa cesty, tam, kde Cobor vyhodil manželku z koča. Od tých čias Coborovci na mariánske sviatky spolu so služobníctvom prichádzali k soche a modlitbami a spevmi si uctievali Božiu Matku. Od začiatku tu začali chodiť aj veriaci zo Šaštína a okolia prosiť o pomoc v ťažkostiach a súženíach. Čoskoro tu začali chodiť ľudia aj zo vzdialenejších miest a úcta k Sedembolestnej sa veľmi rýchlo šírila.

Z historického hľadiska bola hádka medzi manželmi Coborovcami bežnou udalosťou. Boh mal s ňou však svoj mimoriadny plán a všetko usmerňoval.

pripravila Monika Macuráková

níctva sa v roku 1564 v Šaštíne začalo čosi zdanlivo bezvýznamné. Malo to však postupne hlboko poznačiť dejiny a život ľudí v tomto ťažkom období, keď mala osmanská moc v strednej Európe vrcholiť. Istého dňa sa Angela Bakičová Coborová so svojim manželom Imrichom viezla v uzavretom koči nazad do svojho kaštieľa v Šaštíne. Cestou si manželka veľmi ostro vymieňali názory. Skončilo sa to až tak, že Imrich Cobor kázal zastaviť a celý červený od hnevu vykázal manželku aj so služobnou z koča. Kočiš šibol do koní a uháňal s grófom do kaštieľa. Pre Angelu to bola veľká urážka a poníženie. Také niečo sa v prítomnosti služobníctva

však veriaci a východisko hľadala v modlitbe. S plačom sa obrátila na Ježišovu bolestnú Matku. Tak to robievala v ťažkých chvíľach aj predtým. Ba dala aj sľub, že ak zavládne opäť v ich rodine pokoj a láska, dá urobiť sochu Sedembolestnej Panny Márie a umiestni ju na to miesto, kde potupená musela vystúpiť z koča. Sľub mal byť prejavom úcty a vďačnosti za milosť, ktorú si prosila a socha mala slúžiť aj ako pamiatka na to, čo sa prihodilo.

A pomoc prišla veľmi rýchlo. Koč sa vrátil a kočiš zastal. Manžel odkázal Angele, že koč je pre ňu. Panovačný a hrdý Cobor akoby bol

Loreto

pútnické miesto v Taliansku

Loreto sa v priebehu stáročí stalo obľúbeným pútnickým miestom, ktoré navštevujú milióny pútnikov z celého sveta.

Loreto - pôvodne vrch v neobývanom kraji Talianska (kraj Picénum, 24 km od Ancony). Rástol na ňom divý vavrín, vytvárajúci vavrínový háj. Vavrín je po latinsky „laurea“. Vrch s vavrínovým hájom bol majetkom panej, nazývanej Laureta. Aj z jej mena, napokon s tým istým základom ako „lauretum“, mohol vzniknúť názov mesta. Z latinského „Lauretum-Laureta“ je ľudové Loreto, najprv názov hája, neskôr mesta.

Už okolo r. 1100 bol v Lorete mariánsky chrám, ktorý sa stal vyhľadávaným pútnickým miestom. V r. 1204 preniesli do Loreta z Trsatu v Dalmácii zázračný mariánsky obraz, portrét Božej Matky, a nazaretský domček.

Prvá písomná správa o prenesení posvätného nazaretského domčeka je až z r. 1465 - 1473. Pripisuje sa Petrovi Teramanovi, duchovnému správcovi loretánskej pútnickej svätyne. Odvoláva sa v nej na starú miestnu tradíciu. Tak vlastne legendárnosťou nahrádza historickosť.

Na vzniku loretánskej „Santa casa“ mali účasť tri faktory: túžba po relikviách po Panne Márii, legendy o nich a snaha nájsť predmet na skonkretizovanie kultu Panny Márie. Ako sa stavali betlehemy, križové cesty, kalvárie, tak sa postavil aj nazaretský domček Svätej rodiny, aby sa okolo neho sústreďoval mariánsky kult.

Teda Loreto ako historický fakt (staré mariánske pútnické miesto) treba rozlišovať od Loreta ako legendy („Santa casa“). Tu treba poznamenať, že františkán Prosper Viand ju v r. 1938 archeologicky preskúmal a skonštatoval, že nemôže byť pôvodným nazaretským domčekom. Loreto ako legenda bolo iba vonkajším podnetom pre vnútorný zážitok.

To, čo Loreto predstavuje nábožensky, je fakt viery vo vtelenie Božieho Slova a v Božie materstvo Panny Márie. A tento fakt sa ani priamo, ani nepriamo neviaže na nijakú stavebnú pamiatku, aj keby bola dokázateľne autentická. Nie je podmienený nijakou relikviou ani nie je od nej závislý, aby stál alebo padol podľa toho, či relikvia je, alebo nie je autentická. Pravosť relikvie je otázka histórie a archeológie, nie viery.

Dnes kaplnka stojí uprostred veľkej baziliky, s výstavbou ktorej sa začalo v roku 1476. Mramorové obloženie okolo Svätého domu nahradilo jednoduché tehlové steny, vymurované ľuďmi z obce Recanati (zač. 14. st.).

Čierna socha Panny Márie bola vyrezaná roku 1922 z libanonského dreva, pochádzajúceho z Vatikánskych záhrad. Nahradila tak pôvodnú sochu zničenú pri požiari v r. 1921. Čierna Madona je zaodetá do nádherného rúcha, matka aj dieťa majú na hlave koruny.

Interiér baziliky je v tvare latinského kríža (93 x 60 metrov). Má hlavnú loď a dve bočné, ktoré

sú od nej oddelené 12 stĺpmi. „Srdcom“ interiéru je Svätý dom.

Vo výklenkoch baziliky sú kaplnky jednotlivých národov s krásnymi freskami. Slovanská kaplnka predstavuje maľby Biagio Biagettiho, zobrazujúce výjavy zo života sv. Cyrila a Metoda, apoštolov slovanských národov.

V roku 1554 prišli do Loreta jezuiti, ktorí horlivo šíрили úctu k Svätému domu a už skôr jestvujúce loretánske litánie. Vďaka nim vznikli v mnohých krajinách napodobneniny loretánskej kaplnky (Loreta) s vlastnými púťami. Na Slovensku je to Bratislava, Kremnica, Levoča, Nitra, Prešov, Skalica a Žilina.

V priebehu storočí sa Loreto stalo obľúbeným cieľom pútnikov. Známymi pútnikmi boli napr. básnik Torquato Tasso, filozof René Descartes a pápež Pius IX., ktorý tu putoval z vďačnosti, že bol vyliečený z epilepsie a mohol prijať kňazské svätenie. Pápež Ján XXIII. putoval do Loreta 4. októbra 1962. Pápež Ján Pavol II. zavítal na toto pútnické miesto päťkrát a Benedikt XVI. ho ako pápež navštívil v roku 2007.

Svätá Rodina z Nazareta je vzorom a strážcom všetkých kresťanských rodín. Preto vzývajú Pannu z Loreta ako patrónku svojich rodín a domovov.

*pripravila Monika Macuráková
(zdroj Slovo 2/2006)*

Chváliť Boha môžeme všade

Život prináša mnohé situácie a príhody. Niektoré sú veľmi milé i povzbudivé, iné okolo nás prebehnú ako voda a rýchlo na nich zabudneme. O takých, ktoré sa nejakým spôsobom zapíšu do spomienok a zostanú dlho živé, vám chcem napísať.

Príbeh prvý: Pracujem aj počas sobôt a nediel, a tak sa na svätej omši v nedeľu často nemôžem zúčastniť. Som vďaka slovenskému rozhlasu, že si môžem v nedeľu sv. omšu vypočuť z rádia, ak nemám veľa návštevníkov, ktorým sa musím venovať. Keď som teda v nedeľu v práci a blíži sa deviatá hodina, zapínam si rádio.

Zo svojho pracoviska dobre vidím na cestu, ktorú lemuje parkovisko, na ktorom počas letnej sezóny vždy niekto vyberá parkovné. Aj minulé leto to bolo tak. Na parkovisku sa striedali dvaja muži. Jeden mladý a jeden starší pán. Ten starší vždy prišiel ráno autom, vybral si z neho malý stolček a zároveň mu z auta vždy vybehol veľký pes, ktorý mu robil spoločnosť po celý deň. Na pánovi bolo zaujímavé ešte to, že nosil slamený klobúk.

Keď je počas sv. omše, ktorú počúvam z rozhlasu, pozdvihovanie, a mám takúto možnosť, vždy si kľaknem. Aj minulé leto. V jednu nedeľu ráno mi však prišla väčšia skupina návštevníkov, a aj keď som mala rádio zapnuté, nemohla som sa sústrediť na sv. omšu. V čase pozdvihovania sa mi však „vyčistil vzduch“ a tak som si chcela kľaknúť. Tesne predtým mi však padol pohľad na parkovisko a na pána v klobúku a uvidela

som takýto obraz: Pán sediac na stolčeku sa z neho zosunul a kľakol si na pravé koleno, klobúk z hlavy si dal dole, sklonil hlavu a chvíľku zotrval v takomto postoji. Neverila som vlastným očiam. Vidím dobre? Kľakla som si aj ja, ved' bolo pozdvihovanie. No nedalo mi to pokoja. Ved' za chvíľu bude aj Baránok Boží. Budem poriadne pozerat' na parkovisko, pomyslela som si. No, a čo opäť nevidím. Keď som z rádia počula: „Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu...“ pán už opäť kľáčal na pravom kolene, klobúk v ruke, hlava sklonená. Išla som si „oči vyočiť“. Pravdepodobne v malej „búdke“ na parkovisku mal tiež zapnuté rádio a na ňom naladenú sv. omšu. Nuž naozaj, ak človek chce, klaňať Bohu sa môže za akýchkoľvek okolností a všade. Od tejto nedele, keď som v nedeľu bola v práci a pán v klobúku tiež, sa takýto obraz opakoval stále. Trocha mi aj prišlo ľúto, že som ho toto leto nevidela.

Príbeh druhý: Vlasy si farbím sama, ale z času na čas predsa len potrebujem ruky odborníčky. Jedna moja známa mi odporúčala jednu kaderničku, ku ktorej som doteraz nechodila. Nuž, čoby nie, pôjdem k nej, povedala som si a hneď som sa u nej aj objednala. Keď som k nej v ktorýsi deň poobede prišla, zistila som, že ju poznám a že sme sa už niekoľkokrát videli na púti v Litmanovej. O tom, že ma vrelý vzťah k Bohu, svedčili aj obrázky Pána Ježiša či Panny Márie na stene. A tak sme hneď mali námet na spoločný dialóg. Pani kadernička mi medzitým

namiešala farbu a natrela na vlasy. Pozrela som sa na hodinky, koľko budem musieť čakať, kým mi chytí farba a zistila som, že sa blíži tretia hodina. Hodina Božieho milosrdenstva. Vytiahla som si malý ruženček z kabelky, aspoň ho budem držať v ruke, ak sa ho nebudem môcť pomodliť. Pán Boh isto vie, že by som sa ho rada pomodlila. Pani kadernička cítila asi to isté, lebo mi povedala asi túto vetu: „Nepomodlíme sa spolu ruženec k Božiemu milosrdenstvu?“ „Ó, veľmi rada“, žasla som nad takou nečakanou otázkou. Pani kadernička zapla rádio Lumen, chytila do rúk ruženec a kľakla si uprostred kaderníctva. Skoro som zabudla zatvoriť ústa od úžasu, ale hneď som sa spamätala a kľakla si vedľa nej tiež. Keby v tom momente vošiel niekto do kaderníctva, veľmi by sa čudoval, čo robia tieto dve ženy uprostred miestnosti: obidve na kolenách s ružencami v rukách a jedna z nich s mokrymi nafarbenými vlasmi. Pán Boh si asi veľmi vážil túto posvätnú chvíľu, lebo počas našej modlitby nikto do kaderníctva neprišiel a nevyrušil nás ani telefón.

Po našej spoločnej modlitbe mi pani hovorí: „Viete, aká som rada, že som sa mohla pomodliť tento ruženec?“ Na to som jej mohla povedať len toto: „Ani vo sne by mi nenapadlo, že sa raz budem v kaderníctve na kolenách modliť ruženec, a preto vám za túto vzácnu chvíľu tiež ďakujem.“

No, čo poviete, dá sa na takéto milé udalosti len tak zabudnúť?

Monika Macuráková

Ilustrácia Peter Šimko

Príbehy a anekdoty o pápežoch

Dnes predstavíme pápeža, ktorý je veľmi blízko našim srdciam. Slovanského pápeža, pápeža veľkého srdca, ktorého pomenovanie je často aj pápež Karol Veľký.

- **Karol Wojtyła, Ján Pavol II.**

Židovskí kamaráti

Karol (Lolek) mal katolíckych, ale aj niekoľko židovských kamarátov v škole i spoločensť mladých. Patrilo medzi nich aj Jerzy (Jurek) Kluger. Chlapci sa radi hrávali futbal na lúke pri rieke. Hovorí sa, že jedného dňa vstúpil Jurek do blízkeho kostola, aby zavolať Karola na futbalový zápas. Keď nejaká žena z mestečka dala najavo prekvapenie, že vidí syna najvyššieho predstaviteľa židovskej obce v katolíckom kostole, Karol sa ohradil: „Či nie sme všetci Božie deti?“

- **Rozpačitý Jurek**

Jerzy Kluger sa neskôr dostal do Ríma, kde sa stal stavebným podnikateľom. Samozrejme, že počul o kariére svojho niekdajšieho kamaráta zo školy a športových aktivít. Na konci šesťdesiatych rokov, keď bol už krakovský arcibiskup Wojtyła povýšený na kardinála opäť v Ríme, chcel Kluger znovu vidieť svojho priateľa z mladosti. Ohlásil sa na poľskom kolégiu a dostal termín. Hovorí sa, že stál pred kardinálom a rozpačito zamrmľal: „Vaša Eminencia!“ Kardinál Wojtyła ho nato chytil za plece: „Jurek, zbláznil si sa, to som predsa ja, Lolek.“

- **Kamarátka zo školy Halina**

Po vymenovaní za kardinála

sa Karol Wojtyła vrátil z Ríma do Krakova. Medzi mnohými gratulantmi bola aj herečka Halina Kwiatkowska, s ktorou chodil do školy a vystupoval na školskom pódium. Pani Kwiatkowska povedala: „Eminencia, chcem...“ Tu ju kardinál Wojtyła prerušil: „Halina, prestaň hrať. Pre teba nie som žiadna eminencia a nie sme tu na žiadnom pódium.“

- **Spontánne pozvanie**

Počas generálnej audiencie v Chráme sv. Petra pozdravoval Ján Pavol II. pútnikov, hladil deti a stískal ruky. Keď zbadal v dave starého známeho z Poľska, zavolať: „Ahoj, Blachnicki, príď dnes na večer.“ Profesor sa večer dostavil k vatikánskej bráne Svätej Anny. Informovaní členovia Švajčiarskej gardy ho zaviedli k pápežovi. „Potom,“ hovorí Blachnicki, „to bolo ako doma v Krakove.“ Rímsky biskup a jeho host' sa dlho rozprávali pri boršči a pečenom mäse.

- **Celkom nepápežsky**

Vatikánski hodnostári, zvyknutí na strohý protokol, boli z nového, športovo založeného pápeža dosť nepokojní. Napríklad preto, lebo pri stúpaní po schodoch - celkom nepápežsky - chytil svoju bielu sutanu a vždy zobral dva až tri schody. Keď sa ho kardinál, ktorý ho sprevádzal opýtal, či takýto spôsob chôdze neprotirečí pápežskej dôstojnosti, odpovedal mu Ján Pavol II. s úsmevom: „Ja potrebujem pohyb a myslím, že aj vy.“

- **Neuveriteľné**

Priateľa Karola Wojtylu, biskupa Deskura, previezli do nemocnice v Zurichu. Ján Pavol II. bol oňho ustarostený. Rozhodol sa, že zavolať z Ríma do Švajčiarska, aby sa informoval o jeho stave. Telefonistka v nemocnici neverila, že dobre počula, keď sa ozval Svätý Otec: „Tu je pápež.“ Na okamih bola zmätená, potom však do slúchadla s najväčšou srdečnosťou odpovedala: „A tu je cisárovná z Číny.“

- **Prekrútený**

Dievčatá zo skupiny školákov z regiónu Abruzzo, ktorá bola na generálnej audiencii u Jána Pavla II., sa náramne tešili zo Svätého Otca. Navzájom sa predbiehali pri podávaní ruky pápežovi. Dotýkali sa jeho sutany, dokonca i jeho samého a hladili mu hlavu. Pápež sa nevedel takmer vôbec brániť a svoj príhovor začal krátkym spontánnym predslovom: „Volali ste: Nech žije pápež. Áno, našťastie ešte žije, napriek tlačenicí. Mnohé ma chceli držať za ruku, no nedalo sa. Niektoré dievčatá mi chceli dokonca pretočiť hlavu, to sa im však tiež nepodarilo.“

(Z knihy *Pápeži humorne*, B. Isebusch, R. Rothmann), (emem)

Pápež František a Mária

Pápež František, keď sa prvýkrát objavil na balkóne Baziliky svätého Petra v Ríme, si svojim bezprostredným pozdravom „Dobrý večer“ získal srdcia miliónov ľudí po celom svete. Aj keď odvtedy ubehlo vyše roka, stále si získava srdcia a sympatie veriacich, ale aj mnohých neveriacich. Už vtedy, v deň zvolenia, preukázal úctu k Panne Márii, keď oznámil, že hneď na druhý deň sa pôjde pomodliť do Baziliky Santa Maria Maggiore pred ikonu Panny Márie, známu pod názvom Salus Populi Romani - Bohorodička, záchrankyňa rímskeho ľudu. Ako povedal, tak

aj urobil a na druhý deň prišiel do baziliky aj s kyticou kvetov na počesť Panny Márie.

Ikona Salus Populi Romani by mala byť podľa tradície kópia obrazu Madony s dieťaťom, ktorý sa pripisuje evanjelistovi Lukášovi. Zázračne sa objavila v Lydde v chráme, ktorý postavili apoštoli Peter a Ján. Najskôr sa zachovávala v Byzancii a neskôr sa dostala do Ríma.

Historik Cesare Baronio uvádza, že ikona sa dostala do Baziliky Santa Maria Maggiore v roku 590. V tom čase bola v Ríme morová epidémia a procesiou s ikonou si Rimania vyprosovali skončenie epidémie. Vtedy bolo vidieť nad Hadriánovou pevnosťou archanjela Michala, ktorý vkladá meč do pošvy. Morová epidémia sa skončila a pevnosť pomenovali Castel Sant'Angelo - Anjelský hrad. Kópie ikony sprevádzali aj prvé misie pátrov jezuitov, ktorí si ju veľmi uctievali.

V priebehu prvého roka svojho pontifikátu sa František prišiel osobne pomodliť k ikone Panny Márie viackrát. V máji sa pápež František v mariánskom mesiaci pri ikone modlil ruženec. Pred ikonou Salus Populi Romani sa modlil aj v predvečer odletu na Svetové dni

mládeže do Ria de Janeiro. Pred mariánskou ikonou pápež zotrval vyše pol hodiny, potom položil kyticu kvetov a zapálil sviečku s logom Svetových dní mládeže.

„Mária je matkou,“ povedal pápež v máji po skončení modlitby ruženca, „a matka sa stará predovšetkým o zdravie svojich detí, vždy sa dokáže o ne starať s veľkou láskou a nežnosťou.“

Čo to znamená? Myslím predovšetkým na tri aspekty: pomáha nám rásť, čeliť životu a stavať sa slobodnými. Celý Máriin život je hymnus na život, hymnus lásky k životu. Porodila vteleného Ježiša a sprevádzala cirkev na kalvárii i vo večeradle.

Salus Populi Romani je mama, ktorá nám pomáha rásť v zdraví, v konfrontovaní sa s problémami a v ich prekonávaní, v stávaní sa slobodnými pri životných rozhodnutiach.

Je mamou, ktorá nás učí byť plodnými, otvorenými voči životu a vždy naplnenými dobrom, radosťou, nádejou, byť schopnými darovať život iným, život fyzický aj duchovný.“

(emem), z knihy *Perly a perličky pápeža Františka*, Andrea Tornielli

Dopraj si čas

- Dopraj si čas na prácu, je to cena tvojho úspechu.
- Dopraj si čas na premýšľanie, je to zdroj tvojej sily.
- Dopraj si čas na odpočinok, je to tajomstvo tvojej mladosti.
- Dopraj si čas na radosť, je to hudba tvojej duše.
- Dopraj si čas na bádanie, je to liek na egoizmus.
- Dopraj si čas na modlitbu, je to cesta k Bohu.

Sme Božie deti

Ľudský život sa rozvíja pod Božím pohľadom a dotykom, či si to niekto uvedomuje a verí v túto skutočnosť, alebo nad tým vôbec neuvažuje. O tom, že nás Pán Boh sprevádza na každom kroku a vedie pevne svojou rukou, niet pochýb. Môj život ma o tom denne presvedča a viem, že i vás.

Každé nové ráno je darom od Pána, každý deň je ho plný... od prvých lúčov slnka cez jemný vánok, majestátne Tatry, ktoré čnejú nad nami, aby nám neustále pripomínali Božiu veľkosť, stálosť, ale súčasne jeho nekonečnú nádheru, lásku a ochranu, každé stretnutie s človekom, pohľad, úsmev, milé slovo, akékoľvek gesto spolupatričnosti, farebný západ slnka, hlboká nočná obloha... v tom všetkom stretávame a nachádzame odtlačky Božej ruky. Boh stvoril všetko na čom sa zachytí ľudské oko, je dobré a dokonalé. Či už je to svet, príroda, živé tvorstvo alebo vrchol jeho stvoriteľského plánu - človek. Vo všetkom vládne súlad, harmónia a poriadok, lebo je to dielo Božích rúk, vytvárané podľa Stvoriteľovho plánu.

„A čo búrky, víchrice, polámané a vyvrátené stromy, polámané a

vyvrátené ľudské životy?“ Nič sa nedeje bez jeho prítomnosti. Vo všetkom je s nami, pri nás. Ukazuje silu svojich ramien, podopiera nás, často nás berie na ruky a nesie našimi životmi a my si myslíme, že nás nepočuje, nevidí, že nás opustil, lebo sa dejú veci, ktoré bolia. Aj o tom je náš Boh. Ježiš je o utrpení, o bolesti, o smútku, o obeť, no tiež o znovuzrození, o tichej radosti, o vernosti, o nádeji a o príslube jej naplnenia vo večnosti. Ved' vždy po búrke vychádza slnko. Aké je príjemné, keď vyjde sponad tmavých mrakov - ako sa z neho tešíme. Po víchrici sa zomkneme dohromady a hľadáme riešenie, vysádzame nový les, začíname žiť svoj život po novom. Aké je príjemné zistiť, že v núdzi nie si sám, lebo máš vedľa seba brata, sestru, Ježiša, ponúkajúcich pomocnú ruku.

Všetci sa učíme v Božej škole. Naším Učiteľom je ten, ktorý nás stvoril a učí nás žiť na svoj obraz, lebo na svoj, Boží obraz nás stvoril. A ten je dokonalý. Iste, snažiť sa o dokonalosť v tomto svete je náročné. Ale pri učení sa prší na nás rosa požehnaní „zhora“. Prichádza nám na pomoc Božia

milosť a odpustenie, Duch svätý so všetkými darmi, ktoré sú nám na ceste pravdy k životu potrebné. A ešte je tu Božia vernosť. Nemáme sa báť ničoho, lebo je s nami náš Pán.

Veľakrát ma pohľad na symbol utrpenia Krista - kríž - privádza k uvažovaniu. Jeho zvislá os ukazuje nahor a pripomína mi, ako blízko k nám je Boh. Horizontálne rameno kríža je ako Božia náruč, neprestajne roztvorená dokorán. Objíma vždy mňa i teba, objíma celý svet. Sme v bezpečí, keď je s nami on. Preto vkladám do Božieho náručia teba - sestra, teba - brat, vás - zasvätených Bohu, vás - moje deti, rodičia, kolegyne a kolegovia, susedia, trpiaci, chorí, starí a opustení, teba - rodina v Pánovi, i všetkých blúdiacich vkladám a prosím o dážd' požehnaní pre každého, aby v ľudských dušiach vládol pokoj, ktorý nám zanechal náš Pán Ježiš Kristus. Nech sme schopní chváliť ho svojimi životmi na všetkých miestach, kde práve sme. Nech nezabudneme d'akovat' za všetko, lebo Božia ruka je štedrá. Nech sme hodní volat' sa Božími deťmi.

Adriana Kruppová

Hovorte to Ježišovi

Ak cítite prázdno vo svojom srdci, hovorte to Ježišovi.

On tú prázdnotu zaplní láskou, ktorá zaplaví celé vaše srdce i dušu.

Ak vaša duša hladuje, hovorte to Ježišovi a on ju ihneď zasýti.

Ak vaše ruky túžia po dotyku, hovorte to Ježišovi a on uchytí vaše ruky do svojich a bude sa ich

dotýkať.

Ak sa cítite osamotení a v živote opustení, hovorte to Ježišovi a on vás bude nosiť na svojich krídlach lásky.

Ak vám chýba objatie, hovorte to Ježišovi a vaša duša pocíti objatie, ktoré vám nedá dýchať.

Všetko, čo vás trápi a čo vám chýba, hovorte Ježišovi.

Ak milujete Ježiša, hovorte mu to.

On na to čaká. Včas príde a vy pocítite, že všetko, čo ste mu kedy povedali, starostlivo vypočul a ulaví sa vám.

Len s ním stále hovorte.

Viera Novobilská

Prázdninový zážitok

Jedného dňa počas prázdnin mi mama oznámila, že k nám na týždeň prídu moji bratrance z Čiech. Bola som z toho dosť v šoku a veľmi som sa ich návšteve nepotešila, pretože som ich veľmi nepoznala. Keď prišiel deň ich príchodu, bola som trochu nervózna z toho, ako prebehne naše zoznamovanie. Nakoniec to prebehlo o čosi lepšie ako som čakala. Blížil sa večer a moja mama ma poprosila, aby som im trochu poukazovala Tatranskú Lomnicu. Nezostávalo mi nič iné, len ju poslúchnuť, aj keď mi to nebolo veľmi po vôli. Najskôr som ich vzala k lanovke. Nevynechali sme ani jazierko, tenis centrum, no nesmela chýbať ani bobová dráha, ktorá ich zaujala asi najviac. Keď sme sa vrátili, dostali sme nápad, že si posedíme pri malom ohníčku a prípadne opečieme nejakú slaninku. Tento večer nás veľmi zbližil, viac sme sa spolu rozprávali, smiali sa, rozprávali príhody a vtipy. Bolo to jednoducho

úžasné. Na ďalší deň nám moja mama pripravila prekvapenie. Vzala nás na malý výlet na Štrbské Pleso, aby sme im ukázali aspoň malý kúsok z našej malebnej prírody. Počasie bolo veľmi krásne, výhľad úžasný, jednoducho, bolo to dokonalé. Nakoniec sme sa rozhodli, že pôjdeme sedačkou na Solisko. Aj pre mňa to bolo niečo nové, pretože som tam tiež išla prvýkrát. Cestou tam sa zábava len tak rozprúdila. Veľmi sme sa nasmiali, okoloidúcim sme kývali, zdravili sa im, užívali si tu výšku a prírodu naokolo. Z hora bolo vidieť úplne všetko. Celé jazero, prírodu a všetky okolité dedinky Vysokých Tatier. Urobili sme si niekoľko fotiek na pamiatku a pobrali sa domov. Cesta domov nám ubehla veľmi rýchlo, asi to bolo tým, že sme boli dosť unavení, ale aj tak to stálo za to. Na ďalší deň som mojich bratrance zoznámila s mojimi kamarátkami. Spočiatku sa veľmi hanbili, ale neskôr už

núdzu o zábavu nebola. Hrali sme veľa hier napr. badminton, futbal, naháňačku, skrývačku a kopec ďalších. Každý večer sme do noci sedeli von, smiali sa, rozprávali si príhody a hlavne sme sa viac spoznali. Nuž všetko pekné sa raz musí skončiť, i teraz to nebolo ináč. Bolo nám to veľmi ľúto, pretože sme s nimi prežili veľa krásnych vecí, na ktoré sa len tak nezabudne. Pri lúčení sme si urobili ešte niekoľko fotiek na pamiatku, no skotúlalo sa i pár slzičiek. Boli u nás síce len týždeň, ale ten najlepší.

Monika Jerzábková

• Milé deti

Ak ste prežili počas prázdnin niečo pekné a zaujímavé a chceli by ste nám o tom napísať, budeme radi. Vaše zážitky nám môžete napísať alebo aj nakresliť a my Vaše príbehy či kresbičky uverejníme v niektorom čísle *Ratolesti*.

Plánované podujatia

15. 9. 10:00 odpustová sv. omša Tatranská Polianka
20. 9. 15:00 sv. omša na chate Plesnivec
1. 10. 18:00 kostol Nový Smokovec,
koncert speváckych zborov Cantinella (Brazília) a Septemhillis (Slovensko)
12. 10. 10:00 d'akovaná sv. omša za všetkých, ktorí sa starajú o pacientov na Vyšných Hágoch
25. 10. sv. omša na Symbolickom cintoríne

Štatistika

- **Štatistiky (jún – august):**

Emma Jamnická (Poprad)
Adam Pavelka (Mittelberg)
Martin Polonický (Vyšné Hágy)
Matúš Šatárek (Košice)
Olívia Chudíková (Tatranská Lomnica)
Alexandra Zoričáková (Nová Lesná)
Viktória Šimigová (Martin)
Zuzana Kubíková (Považská Bystrica)
Matúš Knapp (Praha)
Bystrík Beliš (Poprad)
Tomáš Kováč (Liptovská Teplička)
Mia Martausová (Bratislava)

- **Z našich radov odišli k Pánov:**

Ladislav Bicák (Tatranská Štrba)
Mária Dovicová (Kežmarok)
Magdaléna Tarasová (Poprad)
Jozef Dolinka (Rhône)

Ak prijmem Kristovu lásku s otvoreným srdcom, **PREMIEŇA** nás. Robí nás schopnými milovať druhých podľa Božej miery. Aká je Božia miera? Bez miery! Nemožno odmerať Božiu lásku. Je bez miery! Takto sa stávame **SCHOPNÝMI** milovať aj toho, kto nás nemá rád. Dokážeme sa **POSTAVIŤ** voči zlu **DOBROM**, odpúšťať a deliť sa.

Blahoslavení **TICHÍ** v tomto svete, ktorý je od začiatku svetom vojen, v ktorom sa všade bojuje a všade je nenávisť. Ježiš však hovorí: žiadne vojny, žiadna nenávisť, iba pokoj a pokora. Ak si **MIERNY** v živote, budú si myslieť, že si blázon. Nech si to myslia, ale ty si mierny, pretože vďaka tejto miernosti budeš **DEDIČOM** Zeme.

Budúcnosť ľudskej rodiny závisí od toho, ako dokážeme múdro, láskavo a správne chrániť **DAR** stvorenia, ktorý nám zveril Boh. Vyjadrujem ľútosť nad vykorisťovaním našej planéty, ktoré je hriechom v Božích očiach. Zdôrazňujem zodpovednosť a povinnosť nás všetkých **REŠPEKTOVAŤ** a **CHRÁNIŤ** stvorenie.

Vojna v Sýrii pokračuje. Hrozí nám, že si na ňu **ZVYKNEME**, že zabudneme na obeť, nevýslovné utrpenie a tisícky utečencov, na deti a starcov, ktorí umierajú od hladu a chorôb. Táto ľahostajnosť nám škodí! Musíme zopakovať meno choroby, ktorá dnes vo svete spôsobuje mnoho zla - je to globalizácia **LAHOSTAJNOSTI**.

Sv. otec František

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry. Šéfredaktor: Viera Novobilská. Zástupkyňa šéfredaktorky: Monika Macuráková. Redakčná rada: Mgr. Róbert Tokár, PaedDr. František Bebko, PhD; Mgr. Jozef Dobrovič, Peter Dziak. Jazyková úprava: Mgr. Matúš Macurák. Cenzor: Mgr. Róbert Tokár. Tlač: Tlačiareň Kubík Námestovo. Imprimatur: Mons. prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup; BÚ 30. 3. 2004, č. 4/2004. S povolením OU, odbor všeobecnej vnútornej správy v Poprade, reg. č.: 1/203. Adresa redakcie: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry; Nový Smokovec 113; 062 01 Starý Smokovec. e-mail: ratolesttatry@gmail.com. www.rkctatry.sk Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov. Náklad: 450 ks. Nepredajné. *Fotografia na obálke: Monika Macuráková. Ostatné foto internet a archív redakcie.*